

Součinnost v útočném boji

Redakčně upravený obsah článku plukovníka V. V. Ktačeva, kandidáta vojenských věd, uveřejněný v sovětském časopise „Vojennaja mysl“ č. 8/1983.

Úspěchu v boji je dosahováno společným úsilím všech druhů vojsk a speciálních vojsk. Umění jeho organizace a uskutečňování spočívá především v přesném sladění činnosti svazků a útvarů, racionálním využívání jejich bojových možností k vedení efektivních úderů na nepřítele a k dosažení plánovaného cíle. Nezbytnou podmínkou úspěšného řešení otázek koordinace úsilí různorodých sil v boji je pochopení jeho podstaty, kladených požadavků, metod organizace a udržování všemi veliteli a štáby.

Součinnost v boji znamená sladění činnosti všech jednotek a útvarů, které se ho zúčastňují, co do úkolů (objektů), směrů, čar (prostorů) a času k dosažení společného cíle. Jeho podstatou je dovedné sladění palby, úderu a manévru všech sil a pro-

středků, které plní společný bojový úkol. Zkušenosti z Velké vlastenecké války potvrzují, že úspěch provázely ty svazky a útvary, kde velitelé a štáby věnovali součinnosti trvalou pozornost a kdy byla nepřetržitá. Dokonalá její organizace pomohla často ničit nepřítele stejnými nebo i menšími silami.

Použití jaderných zbraní a mohutných klasických prostředků ničení, účast svazků, útvarů a jednotek různých druhů ozbrojených sil, druhů vojsk a speciálních vojsk ve vševojskovém boji zvýšily v současných podmínkách význam sladění jejich činnosti. Organizace součinnosti se stala mnohem složitější.

Cílem článku je rozebrat práci velitele a štábu vševojskového svazku při organizaci a udržení součinnosti v útočném boji.

Základem organizace součinnosti je rozhodnutí velitele. Sladění úsilí vojsk, sil a prostředků se organizuje podle úkolů, místa a času mezi prvky bojové sestavy svazku, se sousedy a silami a prostředky nadřízeného velitele, které plní úkoly v pásmu daného svazku. Musí být podřízeno zájmům útvarů, které útočí na hlavním směru a které plní nejdůležitější úkoly.

Sladění činnosti vojsk prvního sledu a také posilových útvarů a jednotek podle úkolů spočívá ve stanovení takového způsobu společného plnění jejich dílčích úkolů,

kteří zabezpečí postupné zničení nepřítele a obsazení stanovených čar, prostorů a objektů. Při organizaci součinnosti motostřeleckých, tankových, dělostřeleckých a dalších jednotek je nutné předvídat způsoby jejich společné činnosti, tj. umlčení a zničení nepřítele palbou dělostřelectva, údery vojsk a letectva k zabezpečení rozhodného útoku vševojskových jednotek k dokončení jeho zničení a splnění úkolu, který jim určil nadřízený velitel.

Bojové úkoly mají ovšem značnou hloubku, což předpokládá nutnost sladit čin-

nost vojsk i podle důležitých taktických čar do celé hloubky bojového úkolu.

Při plnění postupně řešených úkolů se činnost vojsk často slaďuje nejen podle čar, ale i podle prostorů (objektů), např. při obsazování opěrných bodů nepříteli v hloubce obrany, prostorů rozmístění jeho jaderných prostředků, dělostřelectva, míst velení; v případech, kdy svazek útoci na směrech, pak na každém z nich.

Organizace součinnosti vojsk co do času nabyla v podmínkách použití jaderných a nových, vysoce účinných druhů klasických zbraní, rychlého průběhu bojové činnosti a nerovnoměrného jejího rozvíjení do šířky a hloubky na zvláštním významu. Vzájemná pomoc útvarů a jednotek v nejdůležitějších obdobích boje má za takové situace často rozhodující úlohu. Co do času se většinou slaďují jaderné a palebné úder s činností vojsk v útoku při jejich přesunu na čáry přechodu do útoku, obsazení určitých postavení (prostorů), nebo při odrážení protiztečí nepříteli a mnohé další otázky.

Sladění bojového úsilí vojsk co do času spočívá v tom, že každý útvar (jednotka), který se zúčastňuje boje, plní své dílčí úkoly přesně ve stanovených lhůtách, čímž napomáhá i úspěšnému splnění úkolů jinými součinnostními prvky bojové sestavy svazku, které buď využívají dosažených výsledků útvarů, v jejichž zájmu se organizuje součinnost, nebo vytvářejí pro ně výhodné podmínky. Jejich společné, přesně sladěné úsilí zabezpečuje plnění celkových úkolů.

Dobře organizovaná součinnost předpokládá sladění činnosti různých útvarů také i co do **způsobů splnění bojových úkolů**. Při průlomu připravené obrany nepříteli je např. důležité sladit způsob jeho palebného ničení se způsoby přesunu, rozvinování a útoku útvarů prvního sledu, přesně rozdělit objekty působení mezi dělostřelectvem, letectvem a vojsky v útoku, a to jak v hloubce, tak i bezprostředně před jednotkami v útoku, stanovit pořadí palebných úderů, které vedou různé prostředky, prostory jejich odpovědnosti a lhůty činnosti, vyloučit vedení palby na vlastní vojska atd.

Z toho vyplývá že součinnost ve svazku je složitým systémem sladěných činností útvarů (jednotek) druhů vojsk a speciálních vojsk mezi sebou, uvnitř útvarů (jednotek) a mezi prvky bojové sestavy. Při její organizaci velitelé a štáby:

- slaďují vlastní jaderné a palebné úder s údery, které vedou prostředky nadřazeného velitele a sousedů,

- určují způsob společné činnosti vojsk a jejich posilových prostředků při plnění určených úkolů,

- upřesňují opatření k zabezpečení útoku,

- organizují vzájemné uvědomování štábů a vojsk o vzdušném nepříteli, radiacním, chemickém a biologickém zamoření,

- určují způsob rozvinování a práce míst velení a jednotný systém součinnostních signálů.

Organizace součinnosti začíná po přijetí rozhodnutí velitele k boji. Právě v tomto období velitel na základě ujasnění bojového úkolu a hluboké analýzy situace vytváří pravděpodobný model plánovaného boje, v souladu s ním určuje bojové úkoly útvarům (jednotkám) a hlavní otázky jejich součinnosti, jejichž obsah a rozsah bude v každém konkrétním případě různý.

Při útoku po přesunu z hloubky to bude zejména způsob palebného ničení prostředků nepříteli, které mohou působit na vojska za přesunu, organizace jaderného a palebného ničení nepříteli v období průlomu obrany; plánovaná doba a čára zasazení druhého sledu do boje, vedení postupných úderů letouny a bojovými vrtulníky, způsob ničení nepřátelských záloh a rozvíjení útoku do hloubky. Tyto a další otázky jsou vyjádřeny v rozhodnutí velitele, doručují se vykonavatelům při jeho vyhlášení a určování bojových úkolů, slouží jako výchozí údaje k podrobnějšímu sladění činnosti vojsk v další práci při organizaci boje.

Velitel svazku v případě dostatku času organizuje součinnost s veliteli podřízených, posilových a podpůrných útvarů (jednotek) v terénu a není-li to možné na mapě nebo na plastickém stole do celé hloubky určeného bojového úkolu. Součinnostní otázky, spojené s plněním bližšího úkolu, jsou rozpracovávány podrobně a ostatní v obecných rysech.

Celou tuto práci včas zabezpečuje štáb jako hlavní orgán velení. V období Velké vlastenecké války štáb do výjezdu velitele do terénu připravoval mapu s přijatým rozhodnutím, zpracovával plán práce velitele, upřeshňoval výpočty a připravoval návrh plánové tabulky součinnosti. Její obsah závisel na charakteru plánované činnosti, na sestavě vojsk a rozhodnutí velitele. Tento dokument obsahoval postup a způsoby činnosti každého prvku bojové sestavy vojsk, letectva a speciálních vojsk v období dělostřelecké a letecké přípravy, při plnění bojových úkolů, a to podle možných variant vývoje boje. Dále byly určovány místa rozmístění, čas a způsob přemístění míst velení, signály vzájemného rozpoznávání a

ukazování cílů. Povinností štábu bylo připravovat pracovní místa (místa v terénu, jeho makety, plastické mapy atd.), kde probíhala organizace součinnosti, zabezpečovat ochranu a obranu skupiny důstojníků, její spojení s velitelským stanovištěm, podřízenými útvary (jednotkami) a nadřízeným štábem, organizovat setkání velitele s podřízenými důstojníky a sousedy.

Umění organizovat součinnost ve Velké vlastenecké válce spočívalo v dovedné koordinaci činnosti všech sil a prostředků ve spojení a s přihlédnutím ke vzniklé situaci, terénu, bojovým možnostem a specifice použití útvarů a jednotek druhů vojsk a speciálních vojsk. I když ve vojenství došlo k zásadním změnám, zkušenosti z minulé války neztratily v mnoha směrech na své aktuálnosti. Také v současné době jsou metody práce velitele při organizaci součinnosti určovány především podmínkami, ve kterých se připravuje útok; jsou závislé na čase, který je k dispozici. Avšak rozhodující vliv na obsah součinnosti mají charakter bojové činnosti a podstatné změny ve způsobech ničení nepřítele.

Nešlo-li k dispozici dostatek času, pak součinnost se většinou organizuje způsobem vydání pokynů přímým vykonavatelům. Zkušení velitelé v letech války na tuto činnost potřebovali 40–60 minut, někdy i méně. V tom tkví hlavní přednost takového způsobu práce. Pokyny jsou vydávány veliteli v souladu s přijatou variantou činnosti vlastních vojsk a nepřítele v rozhodnutí, a to libovolnou formou, avšak podle určitého plánu, který obsahuje postupně rozpracované otázky použití vojsk a prostředků. Hlavní pozornost věnuje vševojskovým útvarům (jednotkám), v jejichž zájmu se součinnost organizuje. Umožňuje-li to situace, může velitel svazku v průběhu vydávání pokynů podle potřeby vyslechnout informace o jednotlivých otázkách, které mu předloží jeho zástupci, důstojníci štábů, náčelníci druhů vojsk a služeb.

V jiných případech organizuje velitel součinnosti tak, že probírá s podřízenými pravděpodobné taktické epizody plánovaného boje. Taková metoda byla s úspěchem používána v letech Velké vlastenecké války a je využívána také v dnešních podmínkách. Její podstata tkví v tom, že velitel vytvoří taktickou situaci, která může vzniknout v průběhu boje, vyslechnout rozhodnutí důstojníků a jejich názory na způsob činnosti, pak otázky v potřebné míře upřesní a sladí společné úsilí útvarů (jednotek).

Je možná i jiná varianta. Po vytvoření taktické situace vyhlásí velitel svazku

svůj záměr, vyslechnout zprávy náčelníků druhů vojsk a služeb, rozhodnutí podřízených a potom rozehrává jednotlivé situace. Tato metoda organizace součinnosti umožňuje všem veliteli hluboce prostudovat situaci vojsk, úkoly a způsob jejich splnění, zkoumat ne jednu, ale několik variant činnosti. Vyžaduje ovšem značně více času než první.

V praxi je používána také kombinace obou metod. Velitel při organizaci součinnosti způsobem vydání pokynů může v závěru probrat jednu nebo dvě důležité situace plánovaného boje. Stupeň podrobnosti vydávání pokynů pro organizaci součinnosti, jakož i způsob práce při organizaci boje, závisí na způsobech přechodu do útoku. Předchází-li útoku přesun vojsk z hloubky a zejména je-li zahajován z přímého dotyku s nepřítelem, bude mít velitel svazku zpravidla možnost po vydání bojového rozkazu uskutečnit rekognoskaci k upřesnění svého rozhodnutí, které přijal podle mapy, a přenechat podřízeným veliteli čas na přijetí rozhodnutí. Teprve potom organizuje součinnost v terénu (v mezích viditelnosti), na plastickém stole nebo na mapě do celé hloubky bojového úkolu.

Zkušenosti z Velké vlastenecké války svědčí o tom, že byl-li na organizaci součinnosti dostatek času, součinnostní otázky byly probrány po uplynutí několika dnů. Velitel svazku předběžně prověřoval velitele útvarů o stupni ujasnění bojových úkolů a seznamoval se s jejich rozhodnutím.

Je nutné zdůraznit, že při sladění činnosti vojsk bylo používáno různých metod. Na základě pokynů velitele pro součinnost štáb často připravil speciální zaměstnání v terénu nebo na plastickém stole s veliteli útvarů s rozehrávkou činnosti co do úkolů, čar a času.

Tento způsob zabezpečoval úplnost a dokonalost organizace součinnosti. Velitel svazku ve stálém styku s podřízenými mohl ihned odpovídat na vzniklé otázky a poskytovat jim potřebnou pomoc. Velitelé útvarů (jednotek) měli kromě toho možnost osobně jeden s druhým sladovat činnost vlastních sil a prostředků. Kromě toho podřízení velitelé lépe pochopili způsob součinnosti, protože pokyny byly vydávány až po přijetí jejich rozhodnutí k boji.

Vyskytovaly se i nedostatky. Byla to především značná spotřeba času, velitelé útvarů (jednotek) byli dlouhou dobu mimo vlastní vojska a tak se nemohli podílet na jejich bezprostřední přípravě k útoku.

Proto např. při organizaci útoku po přesunu vydávali velitelé svazků v letech Velké vlastenecké války bojový rozkaz a ihned

organizovali součinnost na mapě. Při dostatků času a za odpovídajících podmínek organizovali potom rekognoskaci. V jejím průběhu upřeshňovali přijaté rozhodnutí a otázky součinnosti.

Rozsah pokynů pro součinnost, jakož i stupeň podrobnosti probíraných otázek závisí rovněž na situaci. Musí však vždy obsahovat potřebné podklady nutné pro jednotlivé vojenské stupně, musí být vydávány postupně a nanejvýš přesně.

V souvislosti s tím je účelné ukázat dva extrémy v práci velitelů. Jedni velitelé nepřikládají potřebný význam sladění bojového úsilí vojsk a snaží se na tuto činnost spotřebovat co nejméně času. Druzí naopak součinnost organizují tak podrobně, že v jejím průběhu se snaží vyřešit doslovně všechny otázky a často opakují údaje, které byly vydány při určování bojových úkolů. Oba způsoby jsou chybné. Mistrovství velitele spočívá právě v tom, aby neopakoval bojový rozkaz, ale rozvíjel a doplňoval jej, aby se snažil dosáhnout jednotného chápání zámyslu boje i způsobu splnění bojových úkolů podle pravděpodobných variant vývoje boje všemi důstojníky. Při sladování bojové činnosti vojsk je důležité, aby se nejednalo tolik o tom co dělat, ale jak toho dosáhnout a jak reagovat na možné změny situace.

Rozebereme konkrétní otázky, které na základě zkušeností ze cvičení zpravidla řeší velitel svazku při organizaci součinnosti za útoku po přesunu vojsk z hloubky. Po zformulování bližšího úkolu svazku a cíle, kterého musí být dosaženo, řeší především způsob jak v maximální míře narušit systém palby nepřítel, zvláště protitankové, a jak nejlepším způsobem použít existující prostředky k ničení nejdůležitějších cílů z hlediska jejich možností. Velitel svazku určuje:

- čas a posloupnost přesunu raketových a dělostřeleckých jednotek do prostorů bojového rozmístění a palebných postavení,
- čas a objekty, na které budou vedeny jaderné údery (jsou-li plánovány) a údery letectva,

- čas a dobu trvání dělostřelecké přípravy, způsob jejího uspořádání a cíle, které budou ničeny v každém palebném přepadu,

- způsob vedení palby prostředky, vyčleněnými pro nřímou střelbu.

K současnému zahájení útoku útvarů prvního sledu velitel svazku upřeshňuje čas jejich vyjítí na čáry rozvinování, osy přesunu a rychlost přesunu, způsob obcházení zaminovaných a těžce průchodných úseků, zaminovaných a rozrušených prostorů i prostorů požárů; předvídá opatření pro případ

použití jaderných úderů nepřítel na vojska nebo použití prostředků minování na dálku.

Přesun vojsk se koordinuje s palbou dělostřelectva a údery letectva, vedenými proti nepříteli. Účastníkům součinnosti jsou vyhlašovány signály na vyžádání a přerušování palby, jsou určeny osoby, které mají právo je vydávat. Jsou stanoveny čas a způsoby ražení průchodů v zátarasech, jejich počet a způsob označení, dále použití dýmu k oslepení nepřítel a maskování bojových sestav vojsk.

K dosažení rozhodného útoku prvního sledu svazku je velmi důležité, aby velitel přesně sladil činnost motostřeleckých, tankových a dělostřeleckých jednotek mezi sebou a se sousedy při ničení nepřítel v opěrných bodech na předním okraji. Určuje zejména způsob zteče a činnosti při rozšiřování úseku průlomu, způsoby vzájemné podpory a ničení nepřátelských skupin, které zůstaly v týlu a na bocích.

Při rozvíjení útoku v hloubce upřeshňuje velitel svazku předpokládaný směr přesunu nepřátelských záloh, jejich pravděpodobné čáry rozvinování a směry protiztečí, určuje síly a prostředky k jejich odražení a zámysl společné činnosti. K úplnému zničení nepřítel určuje velitel prostor (čáru), po jehož obsazení je možný odchod nepřítel. Dále stanoví prostory, ve kterých je nutné zastavit a zničit odcházejícího nepřítel, složení použitých sil a prostředků k plnění tohoto úkolu, objekty k ničení jadernými údery, palbou dělostřelectva a letectva, způsob součinnosti jednotek, které pronásledují nepřítel čelně a které působí rovnoběžně s odcházejícím nepřítel.

Při organizaci útoku s použitím jen klasických prostředků ničení sklobí se opatření i pro případ přechodu na činnost s použitím jaderných zbraní a stanoví se způsob uvědomění vojsk. Upřeshňují se objekty ničení, síly a druhy výbuchů, čáry bezpečnostní vzdálenosti, způsob činnosti jednotek prvního sledu a jejich výměna v případě potřeby. Plánují se opatření k obnovení bojeschopnosti vojsk v případě velkých ztrát a k likvidaci následků jaderného napadení.

Plánuje-li se na základě rozhodnutí nadřízených velitelů na směr útoku svazku vysazení vzdušného výsadku, pak velitel v průletovém pásmu, na jeho bocích a v prostoru vysazení upřeshňuje objekty a čas vedení jaderných úderů, ničení nepřítel, především jeho prostředků PVO, použitím jiných zbraní. Stanoví způsob použití dýmu k oslepení nepřítel, palebné podpory činnosti výsadku po jeho vysaze-

ní, čaru a orientační čas setkání útočících útvarů (jednotek) prvního sledu s ním. S jeho velitelem je účelné sladit rovněž způsob společné činnosti při ničení nepřítelů, udržování spojení, rozpoznávací signály a signály k ukazování cílů.

Při organizaci součinnosti s letectvem sladí velitel svazku jeho činnost podle období palebného ničení, způsob přemísťování vrtulníkových jednotek a jejich velení, vyžádání vrtulníků a letounů, upřesňování jejich úkolů a určování nových cílů v průběhu boje. Kromě toho stanoví opatření k odvrácení náhodných úderů letectva na vlastní vojska a opatření k zajištění bezpečnosti jeho průletu nad bojovými sestavami podřízených útvarů.

Velmi složitá je organizace součinnosti se sousedy. Nejprve je sladována činnost na směr hlavního úderu při plnění nejdůležitějších úkolů. Velitel součinnosti útvarů (jednotek) určují síly a prostředky k zabezpečení boků a mezer, jejich úkoly, stanoví způsob společné činnosti při ničení nepřítelů, vzájemné vyžádání a přerušení palby, udržování spojení, lhůty a způsob předávání informací, místa rozvíjení a směry přemísťování míst velení. Na závěr jsou upřesněny jednotné signály velení, uvědomování a ukazování cílů, způsob organizace a udržování spojení mezi součinnostními útvary (jednotkami).

Je pochopitelné, že těmito pokyny není organizace součinnosti vyčerpána. Byly uvedeny jen nejdůležitější otázky, kterých v závislosti na konkrétních podmínkách může být více nebo méně. Např. za útoku svazku přímo z pochodu, což je zvlášť charakteristické pro činnost v operační hloubce, budou pokyny pro součinnost vydávány nejčastěji metodou bojových nařízení a budou doručovány vykonavatelům současně s určováním bojových úkolů. Útvaram a jednotkám prvního sledu jsou v takovém případě určovány:

- objekty v pásmu útoku, čas vedení jaderných úderů a čáry bezpečnostní vzdálenosti,

- způsob přesunu na čáru přechodu do útoku, jeho palebná podpora, způsoby zteče předního okraje obrany nepřítelů, odrážení jeho protizteče a další nezbytné otázky.

Organizace součinnosti je ovšem jen část činnosti. Složitější je např. zabezpečit její nepřetržitost v průběhu útoku. Boj je dvoustranný jev, ve kterém protistojící strany ve snaze oklamat nepřítel používají i utajený manévry, nové způsoby činnosti a dezinformační údaje. Z toho vyplývá, že boj nebude vždy probíhat přesně podle plánu, a proto velitelé musí dovedně

udržovat sladěnou činnost vojsk v celém průběhu útoku.

Nepřetržitost součinnosti je dosahována uskutečněním opatření, která zabezpečují dodržování způsobu činnosti vojsk, který stanovil velitel, dále rovněž sladěním úsilí útvarů (jednotek) v souladu s upřesněným nebo nově určeným bojovým úkolem. Tomu napomáhá hluboké chápání zámyslu velitele podřízenými, dokonalé ujasnění úkolů vlastních a sousedů, znalost způsobů jejich splnění a nepřetržitost spojení na všech stupních.

Mezi hlavní opatření k udržování nepřetržité součinnosti v boji patří: nepřetržitě vedení průzkumu, kontrola plnění stanovených úkolů vojsky a jejich včasné upřesňování; je-li to nutné i upřesňování způsobu společné činnosti a pravidelná výměna informací mezi součinnostními útvary. Nemale význam má také sladění a včasné přemísťování míst velení a doplňování materiálních prostředků.

Jak potvrzují zkušenosti z válek a cvičení, prvofadý význam při uvádění těchto opatření do života mají štáby svazků a součinnostních útvarů. Udržují trvalé styky mezi sebou, pravidelně informují jeden druhého o situaci a přijatých rozhodnutích velitelů. Je-li to nutné, uskutečňují výměnu důstojníků se spojovacími a dopravními prostředky, dokumenty pro utajené velení vojskům, doručují podřízeným upřesněný způsob součinnosti atd.

K zabezpečení úspěšného rozvíjení boje je nutné obnovovat narušenou součinnost v co nejkratší době. K tomu velitel svazku zpravidla krátkými nařízeními upřesňuje útvaram (jednotkám) původní úkoly nebo určuje nové a stanoví podřízeným způsob společné činnosti. To je zvlášť nutné při plnění dalších úkolů útvarů svazku, protože součinnost na toto období je organizována před bojem zpravidla méně podrobně a možnost jejího narušení je pochopitelně větší.

Vyloučit nebo v krajní míře značně zmenšit pravděpodobnost narušení součinnosti je možné určitými opatřeními, specifickými pro každé období útočného boje. Např. k udržení nepřetržité součinnosti za přesunu vojsk z hloubky musí velitel a štáb svazku kontrolovat a zabezpečit:

- včasné zahájení přesunu a rozvíjení dělostřeleckých jednotek, které se zúčastňují dělostřelecké přípravy,

- průjezd jednotek prvního sledu regulačními čarami a čarami rozvíjení, jejich schopnost překonat v krátké době minové výbušné zářasy, které byly zřízeny nepřátelskými prostředky minování na dálku,

— kvalitu a časy splnění úkolů jednotkami druhů vojsk a speciálních vojsk,

— stanovený způsob přemísťování prostředků PVO a obrany proudů za přesunu ze vzduchu,

— přísné dodržování maskovacích opatření.

S pomocí štábu musí velitel sledovat činnost nepřítelů, aby včas zjistil organizaci palebné protipřípravy a uskutečnil opatření k jejímu zmaření nebo snížení efektivity.

V období palebné přípravy musí velitel svazku zvláštní pozornost věnovat kontrole splnění úkolů prostředky ničení, včasného zřizování průchodů v překážkách nepřítelů, rozvinování a dosažení pohotovosti útvarů ke zteči.

Nedojde-li k velkým změnám v plánu boje, má upřesňování jednotlivých otázek sou-

činnosti dílčí charakter a je uskutečňováno metodou vydávání aktuálních nařízení k upřesnění dříve sladěných otázek. Např. nebudou-li některé objekty nepřítelů po úderech zničeny nebo oživeny, musí velitel divize stanovit prostředky a čas jejich zničení, vydat příslušná nařízení vykonavatelům a ihned sladit jejich činnost.

Dílčí změny v situaci v důsledku rozvíjení útoku svazku mohou často přerůst ve velmi podstatné. Proto po splnění bližšího úkolu je nutné zvyšovat úsilí a upřesňovat bojové úkoly prvním sledu, dělostřelectvu, jednotkám PVO a dalším prvkům bojové sestavy.

V tomto případě vydává velitel svazku osobně nebo s využitím štábu pokyny pro součinnost podřízeným a podpůrným útvarům a jednotkám současně s bojovými úkoly.

Těsná součinnost vojsk v boji umožňuje doplnit slabá místa a nedostatky jednotlivých sil a prostředků silnými stránkami a přednostmi jiných, sjednotit jejich úsilí k dosažení cíle boje, což v konečném výsledku napomáhá splnění bojových úkolů všemi součinnostními útvary (jednotkami) s menšími ztrátami a ve stanovených lhůtách. Proto péče o její přesnou organizaci

a nepřetržitost v boji je prvořadým úkolem velitelů všech stupňů. K jeho úspěšnému řešení jsou nezbytné hluboké vojenské znalosti, široký rozhled, tvůrčí přístup a iniciativa, umění předvídat průběh bojové činnosti, rozpracovávat a zvládnout nové, efektivnější způsoby organizace a vedení boje.